23/04/2022

Ανάσταση και συνανάσταση

/ Γνώμες

Γράφει ο Αρχιμανδρίτης π. Ιάκωβος Κανάκης, πρωτοσύγκελος Ιεράς Μητροπόλεως Γόρτυνος και Μεγαλουπόλεως

Είναι ορισμένα θεολογικά ζητήματα στην Πίστη μας που θεωρούνται και είναι κεφαλαιώδη. Η Ενανθρώπηση του Χριστού είναι σίγουρα ένα από αυτά, όπως και η Ανάστασή Του. Είναι θέματα που απασχολούν έντονα την ανθρώπινη σκέψη ήδη από τα πρώτα βήματα του χριστιανισμού, αλλά δεν έπαψαν και ποτέ να απασχολούν την ανθρώπινη διάνοια.

Αρκετοί άνθρωποι που ασπάζονται την χριστιανική διδασκαλία, αποδέχονται εν μέρει αλήθειες που θεωρούνται βασικά δόγματα της Εκκλησίας. Παραδέχονται κάποια, αλλά αμφισβητούν κάποια άλλα, όπως και απορρίπτουν όσα δεν ταιριάζουν με την προσέγγισή τους γενικότερα.

Ανάμεσα σε αυτά τα «αγκωνάρια» της Πίστης, όπως αναφέρθηκε, είναι η Ανάσταση του Χριστού. Πρόκειται για μια έννοια που δεν απαντάται στα πρώτα

βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης, γιατί υπήρχε έντονο το
φαινόμενο της νεκρομαντείας, γι’ αυτό οι ιεροί συγγραφείς δεν κάνουν κάποια αναφορά. Στα μετέπειτα χρόνια όμως έχουμε σχετικά περιστατικά, όπως αυτό με την ανάσταση του παιδιού από τον προφήτη
Ηλία.

Θέλοντας να θεολογήσουμε περί της Αναστάσεως, μπορεί να λεχθεί ότι πρόκειται για μια «διόρθωση» των αποτελεσμάτων της πτώσεως, της φθοράς και του θανάτου. Η Ανάσταση έρχεται να νικήσει τον θάνατο, αυτόν τον ανίκητο «εχθρό», ο οποίος μπήκε σαν ένα «φάλτσο» στην ζωή των ανθρώπων, αλλά και της υπόλοιπης δημιουργίας. Η Ανάσταση μας περιγράφει πως ήθελε ο Θεός να πορευτεί το ανθρώπινο γένος, μας δείχνει πως τίποτα αρνητικό δεν μπορούσε να βγει από τα χέρια Του. Όμως η Ανάσταση προϋποθέτει κάτι σημαντικό•

Την πίστη. Δεν είναι ένα προϊόν της λογικής, της απόδειξης, του πειράματος η υπόστασή της. Χρειάζεται πίστη για να αποδεχτείς ότι προσκυνάς στα Ιεροσόλυμα έναν «κενό» τάφο και αυτό είναι κάτι συγκλονιστικό. Ο Απόστολος Παύλος το ανέφερε σαφώς: «Αν ο Χριστός δεν αναστήθηκε, η πίστη μας είναι μάταιη…».

Πόσο περίλυπος αποχώρησε από την Αθήνα, όταν οι κάτοικοι της πόλης, όχι μόνο δεν τον πίστεψαν, αλλά τον ειρωνεύτηκαν. Αυτή όμως η ειρωνεία είναι διαχρονική. Και στις μέρες μας έχει αυξηθεί γιατί γενικότερα οι άνθρωποι «τεχνολογούν και δεν θεολογούν».

Ζητούν άρτους και θεάματα, στείρα λογική και άκρατη τεχνολογική εξέλιξη, και έτσι οτιδήποτε αφορά στο πνεύμα, στην ψυχή, στο υπερβατικό, στο θεϊκό τους αφήνει αδιάφορους. Ενώ έδωσε μια «πρόγευση» της Ανάστασής του στην επί γης παρουσία του, με την ανάσταση του Λαζάρου, και ομοίως με την κόρη του Ιαείρου και του υιού της χήρας στη Ναΐν, και πάλι το θέμα της Ανάστασης θεωρείται ακατανόητο από πολλούς. Είναι ένα μυστήριο το ζήτημα αυτό και προσεγγίζεται μόνο με εμπιστοσύνη στο Θεό και στην Εκκλησία.

Τελικά, δεν υπάρχουν επιχειρήματα περί αυτού, μόνο ένα «άφημα» εμπιστοσύνης σε Αυτόν, το οποίο για πολλούς ανθρώπους αποτελεί το μεγαλύτερο δυσκόλεμα της ζωής τους. Μπορεί να τους δυσκολέψει μέχρι τα βαθιά τους γεράματα και όχι μόνο. Πανηγυρίζουμε την Ανάσταση του Χριστού. Βλέπουμε μέσα από την αυτήν την δική μας συνανάσταση και αν αυτό γίνει το κορυφαίο γεγονός στην ζωή μας, τότε έχει ο άνθρωπος αποκτήσει την πραγματική ευτυχία, μιας πρόγευση της αθανασίας στην παρούσα ζωή.